Napsal uživatel Jolana Prostředníková + Vojta Kouba
Pátek, 11 Duben 2008 04:00

Klobouk

Mám vztek, že jsem si vůbec to černý letiště s sebou bral. Vyhrabal jsem ho včera ze skříně, prej svatební hogo fogo klobouk po babičce, ale na čundr je dobrej. V případě potřeby poslouží jako paraple nebo vochranná moskytiéra proti komárům, aha, vy nejezdíte ven? Tak to se nedivím, že nevíte, co taková stará svatební hučka vobnáší. Trochu jsem ji votřel vo rohožku a dal jí správnou čundráckou fazónu, podíval se do zrcadla, jakej jsem fešák, a celej večír se těšil, jak druhej den vyrazím, a lidi se budou votáčet a vzdychat, jó, takovej klobouk bysme taky chtěli, kdepak se dá koupit?
Tak to bylo včera, ale teď jsem rád, že jsem si ho moh sundat a připevnit vzadu na tele, i když jsem zase přišel vo ten pocit rodilýho Texasana. Ale čert vem klobouk, za hodinu mám bejt na silnici u křížku a já tu ztrácím čas takovejma srandičkama. Tak abyste věděli, my nejsem vobyčejný vlakoví trampové, my chodíme po svejch, a když už to nemůžeme vydržet, tak zas kus cesty lokálkou, něco jako indiánskej běh, jestli víte vo co de. To - "Pane! Pane, počkejte?" snad to nevolaj na mě, já byl vodjakživa Prcek Tom, "pane, něco ste ztratil." Malej kluk mi podává zválenou babiččinu pýchu. "Dík," povídám a kluka si dál nevšímám. Slyším ale, že za mnou běží a červená taška s učením mu řachtá na zádech. Konečně se mnou srovná krok. "Pane," zatváří se zasněně, "to je kráásnej klobouk! Můžu si na něj eště šáhnout?" Myslím si, dík, seš hodnej, žes mě ho přines, ale teď už mě nevotravuj. Spěchám. "Tak můžu?" Je neúnavnej. Nechám ho šáhnout, snad to půjde. "A pane, vy ste tramp?" "Jo," ucedím. "A trampové pořád někam jezděj, že jo," "Hm." Podíval se na mě, ve vočích mu přeskočily takový jiskřičky jako v zimě na elektrickým vedení a vyrazil ze sebe: "A kam VY jedete?" "Pryč," povídám výhružně a spokojím se s tím, že už se ho asi nezbavím. Viditelně se mu přemílá v hlavě, kam jedu, ale pak to nechá plavat. "To na zádech, to je batoh, ne?" Už jsem myslel, že zmlkne, ale tohle mě dožralo. "To je tele," říkám, "jestli to náhodou nevíš, je na tom kůže z pravýho telete." Kluk se na mě zbožně podívá.
Blížíme se k aleji, která se jako poslední výkřik našeho unaveného města zakusuje do polí. "Hele," povídám, "seš fajn, ale já už teď musím sám. Běž domů, tady by ses ztratil." "Já už jsem se asi ztratil," vyhrkne nejistě. "Já trefím jen od školy." No pane jo, já se tady štvu, abych to stih, a nakonec musím s klukem zpátky ke škole. "Tak pojď. Tys mě teda zavařil," vzdychnu si a změním kurs. Kluk chvíli mlčí, asi ho žere svědomí. Pak se znova ozve: "Já bych chtěl bejt taky tramp. Já? já pudu s váma, já bych to vydržel, fakt," slibuje se slzama na krajíčku. To mě teda dorazilo. Mlčky přicházíme ke škole.
"Tak čau. A neřvi, trampové neřvou," říkám mu a v tom mě něco napadá, votočím se a vrazím mu na hlavu svůj vobrovskej filcovanej klobouk. Spadne mu až k bradě.

Jolana Prostředníková
Trapsavec 1983

Záchrana

Jaro, léto, pak zas hory sněhu
pořád v tomhle koloběhu
psali jsme své písně
spoutaní

Podzim, zima, pořád dokolečka
jak jen tu hrůzu vůbec přečkat
Naštěstí nás brzy
zachrání

globální oteplování

_____
Vojta Kouba
Trapsavec 2007